

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/239/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5416200129
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5416200129.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členiek senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v spore žalobcu: KERAMIKA SOUKUP SR, s.r.o., so sídlom Kamenná 45, 010 01 Žilina, IČO: 36 372 498, zastúpeného splnomocneným zástupcom JUDr. Alžbetou Skočdopolovou, advokátkou so sídlom V. F. XX, XXX XX R., proti žalovanej: V. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. G., V. Z. XXXX/XX, zastúpená spoločnosťou Advokátska kancelária Kováčik Legal s.r.o., so sídlom Radlinského 1729, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 47 238 429, o neúčinnosť právneho úkonu odmietnutia dedičstva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5C/4/2016-407 zo dňa 16. mája 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu (výrok I.) doručенú konajúcemu súdu dňa 20.01.2016, ktorou sa domáhal pôvodne voči maloletej S. T. ako žalovanej, určenia neúčinnosti jednostranného právneho úkonu odmietnutia dedičstva učeného O. T. (ďalej ako „dlžník žalobcu“) dňa 09.06.2015 v dedičskej veci po poručiteľke O. T., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej dňa XX.XX.XXXX (ďalej aj ako „poručiteľka“), vedenej pod číslom 4D/11/2014, IDnot 94/2014 voči žalobcovi (ďalej aj „veriteľ dlžníka“) a domáhal sa uspokojenia súdom priznanej pohľadávky z toho, čo odmietnutím dedičstva ušlo z majetku dlžníka. Za predpokladu, že to v čase vydania rozhodnutia nebude možné, žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie peňažnej náhrady vo výške zodpovedajúcej prospechu získanému z odporovateľného právneho úkonu odmietnutia dedičstva. Zároveň žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Následne po odmietnutí dedičstva po poručiteľke v mene maloletej žalovanej zákonnou zástupkyňou (dňa 17.05.2016) a schválení tohto úkonu súdom (rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 8P/29/2016-95 z 22.09.2016, právoplatným dňa 13.10.2016) konajúci súd na návrh žalobcu pripustil na miesto doterajšej žalovanej vstup v poradí nasledujúcich zákonných dedičov po poručiteľke - súrodencov poručiteľky a po ďalších odmietnutiach dedičstva jedinou dedičkou zostala žalovaná - V. N. - sestra poručiteľky (uznesenie č. k. 5C/4/2016-346 zo dňa 22.11.2017 bolo konanie voči žalovaným 2/ - 4/ zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby v danej časti žalobcom a súčasne bolo v tejto časti rozhodnuté aj o náhrade trov konania).

3. Žalobca mal za to, že splnil zákonné podmienky pre odporovateľnosť právneho úkonu v zmysle § 42a, § 42b Občianskeho zákonníka. Tvrdil, že pokiaľ by dlžník jednostranným právnym úkonom neodmietol dedičstvo po poručiteľke, bolo by možné aspoň čiastočne vymôcť pohľadávku vymáhanú v exekučnom konaní. Voči dlžníkovi má vykonateľnú pohľadávku priznanú rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 9Cb/46/2013 z 20.03.2014 v spojení s opravným uznesením č. k. 9Cb/46/2013-632 z 25.04.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/182/2014 z 25.09.2014, právoplatným 28.10.2014 a vykonateľným 01.11.2014 v sume 107.297,80 eur spolu s vyčísleným príslušenstvom tvoriacim úroky z omeškania a trovami konania. Napriek vedenej exekúcii voči dlžníkovi nedošlo k uspokojeniu veriteľovej pohľadávky, nakoľko dlžník nedisponoval žiadnym majetkom. Z odôvodnenia rozsudku súdu o schválení právneho úkonu zákonnej zástupkyne mal. S. T. o odmietnutí dedičstva vyplynulo, že výška dlhu dlžníka voči žalobcovi podľa vyčíslenia súdneho exekútora k 23.03.2016 predstavovala sumu 198.363,29 eur presahujúceho čistú hodnotu majetku patriaceho do dedičstva po poručiteľke.

4. Z právnych úkonov dlžníka a poručiteľky za jej života (ktoré boli predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie) žalobca vyvodil, že títo sa zbavovali majetku v úmysle zamedziť uspokojenie nárokov veriteľa a zameral sa predovšetkým na časovú postupnosť jednotlivých úkonov tak, ako ich produkoval v konaní a boli predmetom dokazovania. Z týchto aj z hľadiska riešenia sporných otázok okresným súdom je potrebné poukázať na nasledovné:

Poručiteľka dňa 02.04.2014 podpísala v nemocnici dve generálne splnomocnenia totožného obsahu na prevod nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX k. ú. W. G., ako aj na prevod firiem FEMAKER, s.r.o., IČO: 36 402 214 a FEMAKER SK, s.r.o., IČO: 46 962 468, ktoré udelila dlžníkovi a žalovanej. Zmluvu o prevode obchodného podielu z 28.05.2014, tzn. X dní pred smrťou poručiteľky, podpísala v zastúpení poručiteľky žalovaná a touto bol prevedený obchodný podiel spoločnosti FEMAKER, s.r.o. na F. N. (syna žalovanej). Poručiteľka bola vymazaná z Obchodného registra dňa 05.06.2014 - H. dni pred smrťou. Zmluva na prevod nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX kat. úz. W. G. v podiele 1/2-ice na F. N. bola tiež podpísaná v zastúpení žalovanou dňa 29.05.2014 - XX dní pred smrťou poručiteľky. Predmetné nehnuteľnosti boli v podielovom spoluvlastníctve dlžníka v 1-ici a poručiteľky v 1-ici, pričom spoluvlastnícky podiel dlžníka bol/je zaťažený mnohými exekučnými záložnými právami súdnych exekútorov, daňového úradu, predbežnými opatreniami súdu. Podľa tvrdenia žalobcu účelom všetkých týchto krokov bolo, aby sa dedičský podiel 1-ica na nehnuteľnostiach zapísaných na LV č. XXXX kat. úz. W. G., ako aj obchodný podiel na spoločnosti FEMAKER, s.r.o., nestal majetkom dlžníka. Návrh na vklad kúpnej zmluvy podal kupujúci (F. N.) ešte za života poručiteľky, tento bol najskôr rozhodnutím Okresného úradu Dolný Kubín - katastrálny odbor zamietnutý. Odvolanie kupujúceho proti tomuto rozhodnutiu preskúmal Krajský súd v Žiline, ktorý ho rozsudkom sp. zn. 22Sp/31/2016 z 24.06.2016 zrušil a vec vrátil prvostupňovému správneému orgánu na ďalšie konanie. S ohľadom na smrť prevodkyne (poručiteľky) po uzatvorení zmluvy uložil správneému orgánu konať s dedičmi poručiteľky, nakoľko úmrtie účastníka zmluvy nič nemení na viazanosti účastníkov zmluvy prejavmi svojej vôle smerujúcich k vzniku jej vecno-právnych účinkov. Táto viazanosť trvá aj pre dedičov zomrelého účastníka, ktorí vstupujú do jeho práv a záväzkov z občiansko-právneho vzťahu ešte pred vznikom vecno-právnych účinkov účinnnej zmluvy. V čase, kedy dlžník odmietol dedičstvo po poručiteľke, ešte nebolo rozhodnuté o odvolaní F. N. voči rozhodnutiu správneho orgánu. Ešte pred rozhodnutím krajského súdu proti odvolaniu správneho orgánu o nepovolení vkladu došlo aj k odmietnutiu dedičstva po poručiteľke zo strany maloletej S. T. (dňa 17.05.2016).

5. Žalobca spochybňoval uzatvorenie spornej kúpnej zmluvy tým, že svedok N. nevedel uviesť kúpnu cenu týchto nehnuteľností. Podľa výpovede tohto svedka mala byť kúpna cena protihodnotou ním poskytnutej pôžičky predávajúcej, t. j. poručiteľke z minulosti v celkovej sume 60.000 eur, z čoho mu poručiteľka za svojho života vrátila 10.000 eur. Ďalej namietal poskytnutie pôžičky, pretože o tejto pôžičke nemal vedomosť nikto z blízkych príbuzných poručiteľky, a teda malo ísť o účelovú obranu pre tento spor; prevzatie majetku R. N. bez primeraného protiplnenia, pretože jeho pohľadávka voči poručiteľke mala byť vo výške 50.000 eur, pričom čistá hodnota dedičstva vyplývajúca z právoplatného dedičského rozhodnutia bola 129.993,87 eur.

6. Ďalej žalobca namietal, že z dedičského rozhodnutia nevyplývala predĺženosť dedičstva (podľa osvedčenia o dedičstve po poručiteľke č. k. 4D/11/2014-179 zo dňa 25.10.2017 bola všeobecná cena majetku poručiteľky vo výške 135.447,78 eur, výška dlhov 5.453,91 eur a čistá hodnota dedičstva -

129.993,87 eur). Vychádzal z toho, že vlastníctvo k nehnuteľnosti sa nadobúda až vkladom do katastra nehnuteľností a v čase smrti poručiťky bol nehnuteľný majetok (1/2-ica nehnuteľností na LV č. XXXX kat. úz. W. G.) aktívom dedičstva. Pokiaľ aj následne došlo na základe aktívneho konania žalovanej k prevodu nehnuteľnosti, uvedené nemalo vplyv na nadobudnutie vlastníckeho práva žalovanou, ktorá prijala dedičstvo a stala sa vlastníčkou predmetných aktív ku dňu smrti poručiťky XX.XX.XXXX. Žalobca považoval za nesporné, že žalovaná poznala podnikateľské aktivity a finančnú situáciu dlžníka a bola blízkou osobou dlžníka. Žalobca zastával názor, že v priebehu celého konania je žalovaná blízkou osobou dlžníka a v tomto smere poukázala na skutočnosti zistené z vykonaného dokazovania, hlavne z výpovedí svedkov.

7. Po vykonaní dokazovania a aplikácii ustanovení § 42a v spojení s § 116 Občianskeho zákonníka dospel súd prvej inštancie k nasledovným právnym záverom. Dlžníkom žalobcu, voči ktorému má žalobca judikovanú pohľadávku, bol a aj stále zostal dlžník (O. T.). Poručiťka nebola voči žalobcovi dlžníkom. Úkony, ktoré táto učinila ohľadne časti svojho majetku za svojho života (viď ods. 4 tohto odôvodnenia), viedli o svojom zdravotnom stave niekoľko dní pred svojou smrťou prostredníctvom splnomocnených zástupcov v osobe žalovanej alebo dlžníka, bez ohľadu na pohnútky, ktoré ju k tomu viedli (vrátane aj možnosti takýmto spôsobom zredukovať rozsah svojho majetku a teda dedičstva po nej), nemajú a nemôžu mať charakter úkonov, ktorým by mohol žalobca ako veriteľ dlžníka úspešne odporovať. Poručiťka mohla voľne disponovať so svojím majetkom a vykonať aj bezodplatné prevody v prospech kohokoľvek. Odporovať možno len úkonom dlžníka a nie úkonom inej (tretej) osoby, hoc by úkon takejto osoby mal za následok faktické ukrátenie práv veriteľa. Zdôraznil, že je potrebné vyselektovať tie právne úkony, ktoré učinil priamo dlžník konajúci vo svojom mene od tých, ktoré boli učinené samotnou poručiťkou za jej života.

8. Poukázal, že rozhodujúcim aktívom z hľadiska výšky všeobecnej ceny dedičstva boli práve nehnuteľnosti tvoriace predmet kúpnej zmluvy uzatvorenej poručiťkou v zastúpení žalovanej ako predávajúcej a synom žalovanej F. N. ako kupujúcim (ich všeobecná hodnota bola uvedená v sume 132.566 Eur). Dedičské rozhodnutie však nijako nevyjadruje (či už v rámci aktív alebo pasív) to, že ohľadne práve tejto časti predmetu dedičstva bol zo strany poručiťky učinенý prejav vôle tieto predať kúpnu zmluvou za jej života s vecnoprávnymi účinkami záväznými pre dedičov - žalovanú, t.j. nevyjadruje existenciu tohto záväzku. Ak v dôsledku uvedenej skutočnosti došlo po smrti poručiťky k následnému „zmenšeniu“ dedičstva, nemožno tvrdiť, že by tú časť dedičstva (jeho hodnotu), ktorá bola dotknutá prejavom vôle samotnej poručiťky, bolo možné zohľadňovať ako majetok, do výšky ktorého by žalovaná ako dedička zodpovedala za dlhy veriteľov poručiťky s poukazom na § 470 OZ. V rámci tejto viazanosti súd posudzoval aj dodatok č. 1 ku kúpnej zmluve, uzatvorený a podpísaný dňa 11.01.2018 kupujúcim a žalovanou, ktorým došlo k odstráneniu nedostatkov návrhu na vklad ako aj zmluvy tvoriacej jeho prílohu v zmysle rozhodnutia katastrálneho úradu. Doplnenie nijako nepresahovalo rozsah zmluvou zamýšľaného prevodu majetku zo strany poručiťky a to aj s poukazom na čl. VIII. bod 8.2 zmluvy, v zmysle ktorého sa zmluvné strany zaviazali navzájom si poskytnúť súčinnosť pri odstraňovaní prípadných chýb v počítaní, písaní alebo iných chýb zmluvy, ktoré by mohli byť prekážkou povolenia vkladu vlastníckeho práva.

9. K namietanej neexistencii pohľadávky kupujúceho voči poručiťke ako predávajúcej, (ktorej úhrada mala byť na základe ich dohody kompenzovaná pohľadávkou poručiťky na kúpnu cenu a odplatu za prevod obchodného podielu poručiťky na F. N. v spoločnosti FEMAKER, s.r.o., podľa zmluvy o prevode obchodného podielu), súd uviedol, že všetky argumenty žalobcu v danom smere ani vo svojom súhrne nepreukázali neexistenciu záväzku poručiťky voči kupujúcemu z titulu nesplatených pôžičiek. Skutočnosť, že výška kúpnej ceny uvádzaná v zmluve (15.000,- eur) nezodpovedala hodnote predmetu zmluvy so zreteľom na ich všeobecnú hodnotu vyplývajúcu z osvedčenia o dedičstve, ktorá je súčasne vyššia aj ako výška nesplatenej pohľadávky F. N. voči poručiťke, nemala bez ďalšieho za následok neplatnosť zmluvy.

10. Po odčítaní všeobecnej hodnoty dedičstva vzťahujúcej sa na spoluvlastnícky podiel predávaných nehnuteľností zostala výška jeho aktív vo výške 2.881,78 eur, čo pri nezmenenej výške pasív dedičstva 5.453,91 eur fakticky znamenalo zápornú hodnotu dedičstva - 2.572,13 eur. Na tomto základe dospel okresný súd k záveru, že nebol naplnený základný predpoklad úspešnej odporovateľnosti, že úkon dlžníka ukracuje uspokojenie veriteľovej pohľadávky. Tento základný predpoklad vo väzbe na žalobcom odporovaný úkon odmietnutia dedičstva nebol naplnený, nakoľko vykonané dokazovanie nepreukázalo,

že by dedičstvom mohol dlžník nadobudnúť majetok, z ktorého by mohlo dôjsť čo i len k čiastočnému uspokojeniu žalobcovej pohľadávky, pretože aktíva tohto dedičstva, konaním poručiťky za jej života nedotknuté boli nižšie než hodnota pasív dedičstva, za ktoré by dlžník, ak by dedičstvo nadobudol, zodpovedal. Na tomto základe okresný súd zamietol žalobu žalobcu.

11. Súd dospel k záveru, že vykonané dokazovanie nepreukázalo, že by úkon odmietnutia dedičstva dlžník urobil v prospech osoby (žalovanej) ako osoby jemu blízkej. Za nesporené považoval existenciu príbuzenského vzťahu medzi dlžníkom a žalovanou (synovec a teta). V konaní nemal preukázané, že by išlo medzi nimi o taký príbuzenský vzťah (sporadické kontakty žalovanej s dlžníkom ako vyplynulo z ich výpovedí, ako aj výpovede svedka F.), kedy by ujmu, ktorú utrpel jeden z nich, ten druhý dôvodne pociťoval ako vlastnú ujmu (§ 116 OZ). Pomer blízkych osôb v zmysle cit. ustanovenia nebol preukázaný ani medzi dlžníkom a jeho bratrancom F. N.. Dôkazom o tom podľa názoru súdu nemôže byť ani skutočnosť, že v kúpnej zmluve nebol daný súhlas dlžníka ako podielového spoluvlastníka s týmto prevodom. V tejto súvislosti súd uviedol, že v prípade prevodu spoluvlastníckeho podielu jedným zo spoluvlastníkov na osobu, ktorá nie je blízkou osobou prevodcu, nie je obligatórnou a dokonca ani obvyklou náležitosťou zmluvy vyjadrenie súhlasu zo strany ostatných spoluvlastníkov s takýmto prevodom. Vykonané dokazovanie nepreukázalo ani skutočnosť, že v čase odmietnutia dedičstva dlžníkom bol žalovanej známy úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa (§ 42a OZ). V konaní nebol preukázaný opak žalovanou tvrdeného, že o odmietnutí dedičstva sa dozvedela až (následne) v čase, keď bola predvolaná spolu so súrodencami na dedičské pojednávanie a že dovtedy nemala vedomosť ani o dlhoch žalovaného. Túto skutočnosť považoval okresný súd za ďalší samostatný dôvod zamietnutia žaloby.

12. Okresný súd pre účely rozhodnutia nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie žalobcom navrhnuté dôkazy, ktoré sa mali týkať nie úkonov samotného dlžníka, ale osoby (poručiťky). S ohľadom na plný úspech žalovanej v konaní na rozhodnutie o trovách konania aplikoval ustanovenie § 262 ods. 1 CSP a priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

13. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností - nevyžiadal listiny zo Zbierky listín Obchodného registra FEMAKER, s.r.o., IČO: 36 402 614, z ktorej by bolo možné zistiť previazanosť osôb dlžníka, poručiťky a syna žalovanej, odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia je nepresvedčivé a nezodpovedá kritériám § 220 ods. 2 CSP (§ 365 ods. 1 písm. f), h), e) CSP). Podľa odvolateľa okresný súd len formálne uzavrel, že dedičstvo je predĺžené a žalovaná sa o dlhoch dlžníka žalobcu dozvedela, až keď vstúpila do konania ako dedička. Medzi dlžníkom a žalovanou nie je vzťah blízkych osôb, aj keď všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti svedčia o opaku. Rozhodnutie sa javí ako arbitrárne. Vec je potrebné posúdiť aj z hľadiska dobrých mravov, osobitne v súvislosti s podpísaním Dodatku č. 1 z 11.01.2018 ku Kúpnej zmluve z 29.05.2014. Rozsudok nerešpektuje princíp všeobecnej spravodlivosti, právo má priniesť racionálne a spravodlivé usporiadanie vzťahov. Rozsudok nezabránil nepoctivému zámeru dlžníka, ktorý zmenšil svoj majetok. Žalobca preukázal existenciu judikovanej pohľadávky, existenciu úmyslu dlžníka ukrátiť veriteľa, ako aj vedomosť žalovanej o tomto úmysle. Zo všetkých písomných dôkazov aj z logickej postupnosti vyplýva, že žalovaná, dlžník a kupujúci F. N. sú v pomere blízkych osôb. V dôvodoch podaného odvolania odvolateľ opätovne podrobne rozpisal svoju procesnú obranu prezentovanú v konaní pred súdom prvej inštancie. Zdôraznil časovú postupnosť právnych skutočností a právnych úkonov poručiťky, dlžníka, ako aj jemu blízkych osôb. Uvádza, že ide o premyslený postup svedčiaci o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľov. O premyslenom postupe podľa odvolateľa svedčí aj skutočnosť, že O. T. sa opakovane nedostavoval na predbežné vyšetrenie dedičstva po poručiťke, urobil tak až pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty - rok po smrti svojej matky dňa 09.06.2015. Vyčkával, ako bude rozhodnuté o odvolaní voči rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na vklad kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností, ktorá mala byť rozhodujúcim predmetom dedičstva. Navyiac kúpnu zmluvu považoval za absolútne neplatný právny úkon, pre rozpor medzi vôľou konajúcich strán a prejavom vôle. Z výpovede N. vyplynulo, že úmyslom strán nebolo zaplatiť akúkoľvek kúpnu cenu tak, ako je to uvedené v kúpnej zmluve, pričom znakom tejto zmluvy je odplatnosť. Súčasne nemohlo ísť ani o vrátenie pôžičky, o ktorej v konaní nebol predložený žiadny dôkaz. Žalovaná musela mať vedomosť o dlhoch dlžníka už v čase udelenia generálneho plnomocenstva poručiťkou 02.04.2014. Pri

podpise kúpnej zmluvy z 29.05.2014 musela žalovaná zistiť z listu vlastníctva č. XXXX kat. úz. W. G., že podiel 1-ice dlžníka na nehnuteľnostiach je zaťažený nielen záložným právom veriteľa, ale aj mnohými exekučnými záložnými právami. Žalovaná nezvládla dôkazné bremeno vo vzťahu k uplatnenej obrane, že v čase odmietnutia dedičstva dlžníkom nepoznala úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa a nebola spolu so svojím synom F. N. jemu blízkou osobou. Opätovne napadol platnosť kúpnej zmluvy z 29.05.2014 s poukazom na obsah výpovede svedka F. N.. Pokiaľ aj súd nezdieľal záver, že medzi žalovanou, kupujúcim a dlžníkom ide o pomer osôb sebe navzájom blízkych, v konaní bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalovanej musel byť známy úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa. Tvrdenie žalovanej, že pri podpise kúpnej zmluvy si nevšimla ľarchy zapísané na spoluvlastníckom podiele nehnuteľností dlžníka, považoval za nevierohodné. Za predpokladu, že poručiťka mala vedomosť o exekučnom konaní vedenom proti jej synovi O. T. (vyplývalo to z rozhodnutia súdu o schválení právneho úkonu) a žalovaná (v zmysle jej tvrdenia) so sestrou mala dobrý vzťah, navštevovali sa, je zrejmé, že vedela o dlhoch dlžníka od svojej sestry. Žalovanej bola veľmi dobre známa finančná situácia dlžníka, ako aj jeho podnikateľské aktivity, vedela o jeho problémoch v podnikaní, pretože podnikal s jej synom F. N., s ktorým žalovaná žila v spoločnej domácnosti. Vyplývalo to aj z výpisu z Obchodného registra spoločnosti FEMAKER, s.r.o., ktorej jediným spoločníkom od 06.06.2014 sa stal jej syn. Spoločníkom uvedenej spoločnosti bol aj dlžník, ktorý v súvislosti s problémami v podnikaní previedol 16.04.2012 svoj obchodný podiel na svoju matku. Žalovaná tvrdila len skutočnosti na svoju obranu a okrem výpovedí jej syna a dlžníka neposkytla žiadne dôkazy. Na tomto základe odvolateľ navrhol zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe v celom rozsahu vyhovieť a súčasne mu priznať voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, alternatívne napadnutý rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

14. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a súčasne priznať žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Uviedla, že sa v celom rozsahu stotožnila s predmetným rozsudkom, ako aj jeho odôvodnením. Mala za to, že všetky skutočnosti, ktoré žalobca uviedol v odvolaní, boli predmetom konania pred súdom prvej inštancie, pričom tento sa s nimi vysporiadal v rámci prvoinštančného konania. Žalobca v konaní preukázal len existenciu svojej pohľadávky priznanú mu súdnym rozhodnutím. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie jednoznačne vyplývalo, že žalovaná nemala vedomosť o dlhoch dlžníka, ani nemohla mať vedomosť o akomkoľvek prípadnom ukracujúcom úmysle dlžníka. Pri poznaní masy dedičstva po poručiťke a vedomosti o existencii kúpnej zmluvy uzavretej medzi O. T. a F. N. dlžník vedel, že toto dedičstvo nemá hodnotu a prevzatím takéhoto dedičstva by nezískal žiaden majetkový prospech. Fakticky išlo o predĺžené dedičstvo a aj v prípade jeho prijatia zo strany dlžníka by pohľadávka žalobcu nemohla byť uspokojená, a teda z tohto pohľadu nemožno hovoriť o ukracujúcom úkone voči žalobcovi, k čomu správne prihliadol aj okresný súd. Taktiež sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že nech boli pohnútky poručiťky pri vykonaní právnych úkonov za jej života akékoľvek, včítane možnosti takýmto spôsobom zredukovať rozsah svojho majetku, ktorý by sa mal stať predmetom dedičstva po nej, nemajú a nemôžu mať charakter úkonu, ktorým by mohol žalobca ako veriteľ dlžníka úspešne odporovať, keďže možno úspešne odporovať len úkonom dlžníka. Súhlasil, že medzi dlžníkom a žalovanou nie je vzťah osôb navzájom blízkych a v tomto smere poukázal na zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania.

15. V odvolacej replike žalobca v podstate zopakoval svoju predchádzajúcu rozsiahlu odvolaciu argumentáciu. Doplnil, že do dedičstva patrili aj ďalšie nehnuteľnosti v kat. území R. zapísané na meno poručiťky špecifikované presným označením v celkovej výmere 6931 m². Z ceny uvedených nehnuteľností by taktiež mohla byť čiastočne uspokojená pohľadávka žalobcu. Nie je možné mechanicky zohľadňovať len primeranú cenu uvedenú v osvedčení o dedičstve. Reálna cena dosiahnutá predajom môže byť v prípade jednotlivých nehnuteľností podstatne vyššia. Na predmetné nehnuteľnosti by bolo nesporne zriadené exekučné záložné právo na vymoženie pohľadávky žalobcu. Rovnako nie je možné mechanicky odčítať pohľadávky splátkových spoločností (Cetelem Slovensko, a.s. a Consumer Finance Holding, a.s.) nepriznané exekučným titulom, u ktorých je potrebné zohľadniť aj súlad s predpismi o ochrane spotrebiteľa. Je teda zrejmé, že ak by dlžník O. T. dedičstvo prijal, mohol by sa žalobca z takéhoto dedičstva aspoň čiastočne uspokojiť, a preto odmietnutie dedičstva bol jednoznačne ukracujúci úkon dlžníka voči žalobcovi.

16. V odvolacej duplike žalovaná zdôraznila, že z celkového kontextu výpovede žalovanej, jej syna a dlžníka vyplývalo, že žalovaná nemala vedomosť o dlhoch O. T., a teda ani nemohla mať vedomosť o akomkoľvek prípadom ukracujúcom úmysle. Pokiaľ žalobca vo vyjadrení uvádzal, že do úvahy

prichádza i absolútna neplatnosť kúpnej zmluvy zo dňa 29.05.2014, vzhľadom na nezhodu medzi vôľou konajúcich strán a prejavom vôle, žalovaná poukázala na skutočnosť, že tejto neplatnosti sa žalobkyňa v predmetnom konaní nedomáhala. V ďalšej časti opakovane uviedla argumentáciu z vyjadrenia k odvolaniu. K tvrdeniu žalobcu, že súd prvej inštancie zohľadnil len formálne čistú hodnotu dedičstva bez zohľadnenia nehnuteľností v kat. území R., z ktorých by bolo nesporne možné čiastočne uspokojiť pohľadávku veriteľa uviedla, že v tomto smere žalobkyňa neprodukovala žiadny dôkazy ohľadom reálnej ceny jednotlivých nehnuteľností v kat. úz. R..

17. Žalobca v podaní doručenom súdu 21.09.2018 opätovne zhrnul svoju odvolaciu argumentáciu s tým, že súd prvej inštancie v konaní postupoval formálne, bez zohľadnenia vzájomných súvislostí zistených dokazovaním a zotrval na svojom odvolacom návrhu.

18. Vyššie uvedené podania boli doručované súdom prvej inštancie v rámci odvolacieho konania v zmysle ustanovenia § 374 CSP a ďalšími podaniami strán odvolací súd v odvolacom konaní nedisponoval.

19. Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 382 CSP vyzval strany sporu na vyjadrenie k novej aplikácii ustanovenia § 42b ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité.

20. Žalobca sa stotožnil s právnym názorom krajského súdu o možnosti aplikácie ust. § 42b ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, na aplikáciu ktorého poukazoval tak v žalobe, ako aj v priebehu konania pred súdom prvej inštancie.

Žalovaný pri konštatovaní vecnej správnosti rozsudku okresného súdu uviedol, že o doteraz nepoužitej aplikácii cit. zák. ustanovenia možno uvažovať vo vzťahu k otázke pasívnej vecnej legitímácie, t.j. či žalovaná vôbec bola pasívne vecne legitimovaným subjektom, voči ktorému mala byť žaloba podaná. V tejto súvislosti poukázal na zákonnú dedičskú postupnosť, v zmysle ktorej sa žalovaná stala jedinou dedičkou po poručiteľke O. T. ako dedička v tretej dedičskej skupine (po odmietnutí dedičstva jej synom a následne dedičkou po ňom - jeho dcérou maloletou S. a odmietnutí dedičstva ostatných troch súrodencov žalovanej). Touto postupnosťou jednotlivých odmietnutí nemožno žalovanej pričítať dojednanie právneho úkonu s dlžníkom. Jedinou osobou, v prospech ktorej mohol dlžník O. T. konať, bola iba jeho jediná dedička - dcéra maloletá S.. Pretože vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaná o odmietnutí dedičstva dlžníkom a jeho dlhoch nemala a ani nemohla mať vedomosť, nakoľko sa o tejto skutočnosti dozvedela až v čase, keď bola spolu so súrodencami predvolaná na dedičské pojednávanie, nemohli byť žalovanej známe okolnosti odôvodňujúce odporovateľnosť právnym úkonom proti jej právnemu predchodcovi. Nedostatok pasívnej vecnej legitímácie je ďalším dôvodom pre zamietnutie žaloby, a preto tento aspekt žalovaná považovala len za akési potvrdenie už raz dostatočne a vyčerpávajúco zisteného skutkového stavu veci súdom prvej inštancie. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

21. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 379 CSP a § 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

22. Za nevyhnutné považuje krajský súd zdôrazniť, že odvolací prieskum je striktno vymedzený odvolacími dôvodmi formulovanými v podanom opravnom prostriedku a prípadne ďalšia argumentácia vo vyjadreniach nie je pre rozhodovanie odvolacieho súdu relevantná (§ 365 ods. 3 CSP).

23. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v podstate sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o žalobe žalobkyne, vecne správne rozhodol, keď žalobu zamietol z dôvodu nenaplnenia zákonných predpokladov odporovateľnosti - právny úkon dlžníka ukracuje uspokojenie veriteľovej pohľadávky a nepreukázania vedomosti žalovanej, ktorá nie je blízkou osobou dlžníka o úmysle dlžníka ukrať svojho veriteľa/žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP.

24. Zmyslom žaloby podľa § 42a Občianskeho zákonníka (tzv. odporovacej žaloby) je z pohľadu veriteľa ako žalobcu dosiahnuť rozhodnutie súdu, ktorým by bolo určené, že je voči nemu neúčinný dlžníkom urobený právny úkon, ktorý ukracuje uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky. Je právnym prostriedkom slúžiacim na uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky veriteľa v konaní o výkon rozhodnutia (exekučnom konaní), a to postihnutím vecí, práv alebo iných majetkových hodnôt, ktoré odporovaným právnym úkonom ušli z dlžníkovho majetku, prípadne vymožením peňažnej náhrady vo výške zodpovedajúcej prospechu získanému z odporovateľného právneho úkonu a to voči osobe, s ktorou alebo v prospech ktorej bol právny úkon urobený.

25. Po preskúmaní veci v rozsahu zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie odvolací súd však za primárny dôvod pre zamietnutie žaloby považoval nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovanej, dôvodom ktorým sa okresný súd nezaoberal. O tento dôvod odvolací súd dopĺňa inak vecne správne rozhodnutie súdu prvej inštancie, na odôvodnenie ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

26. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je totiž imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo/205/2009 zo dňa 29.06.2010). Vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania (teraz strany sporu) v hmotno-právnom vzťahu (niekedy aj v procesno-právnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Účastník konania, ktorý je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotno-právnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/214/2011 zo dňa 18.01.2012).

27. Pasívna vecná legitímácia z odporovacej žaloby je upravená v ust. § 42b ods. 2 OZ. Z uvedeného vyplýva, že právo odporovať právnemu úkonu sa zásadne uplatňuje proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech, kto odporovateľným úkonom získal majetok bez ohľadu na to, či tomu bolo na základe odplatného alebo bezodplatného právneho úkonu. Potom žaloba o určenie neúčinnosti právneho úkonu dlžníka voči jeho veriteľovi môže byť úspešná len vtedy, ak bola podaná voči osobe, s ktorou alebo v prospech ktorej bol právny úkon urobený. Ust. § 42b ods. 3 OZ rozširuje okruh povinných osôb aj na ďalšie osoby - o dedičov a právnych nástupcov tých osôb, ktoré s dlžníkom dojednali odporovateľný právny úkon, t.j. na základe dvojstranného právneho úkonu (napr. kúpnu zmluvu, darovaciu zmluvu, zámennú zmluvu a pod.). Pasívne legitimovaní nie sú teda dedičia alebo právni nástupcovia po tých osobách, ktoré mali z odporovateľného právneho úkonu prospech, ale odporovateľný právny úkon s dlžníkom priamo nedojednali. Inak povedané pasívna legitímácia sa týka iba dedičov (právnych nástupcov) toho, kto dojednal odporovateľný právny úkon s dlžníkom. Tretie osoby sú pasívne vecne legitimované len za podmienky, že vedeli o okolnostiach odôvodňujúcich odporovateľnosť právneho úkonu proti ich predchodcovi. Túto vedomosť musí v konaní pred súdom preukázať ten, kto odporuje právnemu úkonu.

28. V danom prípade smerovala žaloba najskôr voči blízkej osobe dlžníka - mal. dcére S. T. - ktorá po odmietnutí dedičstva dlžníkom (jednostranný právny úkon) sa stala dedičkou po poručiiteľke. Uvedený právny úkon dlžníka bol jednoznačne právnym úkonom vykonaným v prospech tejto osoby (maloletej dcéry), ale súčasne išlo o právny úkon, ktorý dcéra s dlžníkom priamo nedojednala. V zmysle vyššie uvedenej právnej argumentácie pri aplikácii ust. § 42b ods. 3 OZ v danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu jedinou osobou, voči ktorej mohol žalobca úspešne odporovať právnemu úkonu dlžníka bola jeho dcéra. S ohľadom na charakter právneho úkonu dlžníka - jednostranný právny úkon resp. úkon priamo s dlžníkom nedojednaný sa veriteľ dlžníka následne nemôže domáhať jeho odporovateľnosti voči dedičom alebo právnym nástupcom osoby (dcéry dlžníka), v prospech ktorej dlžník tento úkon urobil. Pretože žalovaná je až takouto ďalšou osobou, odvolací nadobudol presvedčenie, že nie je možné vyvodit' jej pasívnu vecnú legitímáciu v danej veci.

29. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že žalobca v podanom opravnom prostriedku len zopakoval argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, tak ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a odvolaciemu súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal

súd prvej inštancie dospieť. Odvolateľ vo svojom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa prvoinštančný súd nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť zistený skutkový stav a prijaté právne závery. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ust. § 366 CSP). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Odvolací súd vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvoinštančnom konaní neboli produkované (dôvody absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, skutočnosti uvádzané žalobcom v odvolacej replike). Len pre úplnosť odvolací súd dodáva, že povinnosť súdu prihliadnuť na absolútnu neplatnosť právneho úkonu ex offio, neznamená, že strana sporu nemusí uviesť fakty, z ktorých táto neplatnosť vyplýva. Skutočnosti žalobcom uvedené k tejto otázke v priebehu prvoinštančného konania boli súdom správne vyhodnotené v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

30. Pre úplnosť odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

31. Súd je subjektom, ktorý určuje čo sa bude dokazovať, ako bude dokazovanie prebiehať, ktoré skutočnosti bude považovať za preukázané a ktoré dôkazy vykoná. Súd nemusí vykonať všetky dôkazy navrhnuté stranou sporu. Výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na súde (§185 ods. 1 CSP). Súd je povinný súčasne dbať na to, aby nevylúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený stranou, ak tento poznatok nebude preukazovať iným dôkazom. O vykonaní alebo nevykonaní navrhnutého dôkazu súd rozhoduje priebežne počas konania, pričom svoje rozhodnutie o nevykonaní dôkazu je povinný uviesť v odôvodnení meritórneho rozhodnutia (§220 ods. 2 CSP). V tomto smere odvolací súd zdôvodnil aj nevykonanie dôkazov navrhnutých žalobcom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Okresný súd vykonal dokazovanie v prejednávanej veci náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu s ohľadom na procesný stav veci a spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania, umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Nevyžiadanie listín zo Zbierky listín Obchodného registra týkajúce sa spoločnosti FEMAKER, s.r.o., IČO: 36 402 614 v súvislostiach súdnej veci s ohľadom na skutočnosť majúcu preukázať, by nemala vplyv na iné rozhodnutie okresného súdu.

32. Odvolaním napadnuté rozhodnutie podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia, podáva jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétneho problému, vysvetľuje svoje argumenty, ktoré súd viedli k definitívnemu záveru o nedôvodnosti podanej žaloby. Za porušenie tohto práva nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľky.

33. Na základe uvedeného krajský súd vyhodnotil odvolacie dôvody žalobcu ako neopodstatnené, a pretože nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej ako vecne správne potvrdil.

34. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán v konaní posúdenému v zmysle zákonných ustanovení v ňom uvedených.

35. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP vychádzajúc zo zásady úspechu žalovanej aj v odvolacom konaní, ktorej priznal proti žalobcovi nárok na ich náhradu v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. Záverom odvolací súd uvádza, že pri písomnom vyhotovení rozsudku si všimol, že vo výrokovej časti tohto rozsudku sa dopustil zrejmej nesprávnej konštatovaním, že vo zvyšnej časti rozsudok okresného súdu zostáva nedotknutý. Tento deklaratórny výrok s poukazom na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nemá svoje opodstatnenie, nepatrí do jeho výroku. Je dôsledkom zlyhania a nedostatočnej koncentrácie pri príprave rozhodnutia ako aj zápisnice (kopírovaním). Súčasne tento výrok nemá negatívny dopad na vecnú správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu.

37. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov (za) : 0 (proti). 3

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)